

Arrest

nr. 119 100 van 18 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 april 2011 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 10 september 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Putalibazar (Syangja district, Nepal). U bent sinds de vijfde maand van 2064 (Nepalese kalender, dit is augustus/september in de Gregoriaanse kalender) lid van de monarchistische Rastriya Prajatantra Party Nepal (RPP-N). Toen u naar partijprogramma's ging in verschillende districten had u geregeld ruzies en discussies met Maoïsten die zeiden dat u uw partij moest verlaten en hun partij moest vervoegen. Op 29/8/2067 (15.12.2010) stond u in Pokhara op de bus te wachten met een vijftal andere partijleden, toen een twintigtal YCL-leden (Young Communist League, jongeren vleugel van de Maoïsten) en inwoners van de Tamuwan regio (een autonome staat binnen Nepal uitgeroepen door Maoïsten) jullie omsingelden en aanvielen. Jullie belagers zeiden dat de koning niet meer zou terugkeren en dat monarchisten niet zouden overleven. Jullie werden geslagen, maar u wist te ontsnappen en ging met de bus naar Bhairawa waar Dipak Thapa, een vriend van u, woonde. Via telefonisch contact met uw familie hoorde u dat YCL-leden en Tamuwan-inwoners naar u thuis hebben gebeld om te vragen waar u zich bevond. U werd tevens een twintigtal keer door YCL-leden en Tamuwaninwoners opgebeld in Bhairawa waarbij ze u opdroegen uw partij te verlaten en met hen samen te werken. Indien niet, zou u door hen vermoord worden. Aangezien u voortdurende bedreigingen kreeg en niet verder in angst wilde leven, besloot u Nepal te verlaten. U vertrok in Bhairawa op 20 maart 2011 en ging met de trein naar Delhi vanwaar u op 3 april 2011 via Dubai naar Parijs vloog waar u dezelfde dag aankwam. Op 4 april 2011 kwam u met een taxi naar België waar u die dag een asielaanvraag indiende. U vreest bij een terugkeer als gevolg van uw politieke voorkeur opnieuw het slachtoffer te worden van Maoïsten. U legt geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in het algemeen in ernstige mate ondermijnen. Vooreerst kon u aanvankelijk al niet met zekerheid zeggen met welke documenten u van India naar Frankrijk reisde. U koesterde louter het vermoeden met een paspoort gereisd te hebben. Kort daarop stelde u dan weer met zekerheid te weten met een paspoort gereisd te hebben (CGVS, p.7). U kon ook geen enkele informatie geven omtrent de identiteitsgegevens in de reisdocumenten waarmee u reisde. Zo kende u de naam niet die u volgens de reisdocumenten droeg, noch waar en wanneer u bent geboren, noch wat uw adres volgens deze documenten was. (CGVS, p. 7). U heeft dergelijke gegevens ook nooit geweten (CGVS, p.7). Hoewel u denkt dat de reisdocumenten een visum bevatte kon u niet zeggen welk soort visum dit was, noch door welk land het visum was uitgereikt (CGVS, p.7). Gelet op het grote risico dat u zou gelopen hebben om door het luchthavenpersoneel in zowel India als in Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Verder dient vastgesteld te worden dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van uw beweerde reisweg (boarding pass, bagagetickets). Hierbij aansluitend dient vastgesteld te worden dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over het al dan niet bezitten van een citizenship card. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw citizenship card (identiteitskaart) in Nepal ligt en dat u zal vragen om dit over te maken (DVZ, vraag 21). Voor het Commissariaat-generaal bevestigt u dit aanvankelijk, om dan meteen nadien te stellen dat u er nooit één heeft laten maken (CGVS, p.9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring stelde u niet te weten of u ooit een citizenship card had of dat u er één thuis liggen heeft (CGVS, p.9). Gezien het een persoonlijk identiteitsdocument betreft kan verwacht worden dat u wel degelijk een onderscheid kan maken tussen het al dan niet bezitten ervan en de eventuele locatie ervan. Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u moedwillig uw citizenship card achterhoudt om zo informatie vermeld op uw citizenship card (bv met betrekking tot de uitreiking van een paspoort, waarvan u beweert dat nooit gehad te hebben, CGVS, p.9) niet te onthullen aan de Belgische autoriteiten.

Wat betreft uw vrees bij een terugkeer als gevolg van uw politieke voorkeur wederom aangevallen te worden door Maoïsten (CGVS, p.21), dient gewezen te worden op de sterk gewijzigde situatie in uw

land sinds uw vertrek uit Nepal in 2011. Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de politieke bewegingsruimte vandaag volledig genormaliseerd is voor alle partijen van het volledige politieke spectrum. Geen enkele partij wil nog terug naar de dagen van het gewapende conflict. Zelfs radicale anti-maobadi partijen zoals de RPP-N hebben een normale bewegingsruimte. Informatie stelt tevens dat er momenteel geen enkele individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Royalistische sympathieën, mede gelet op het feit dat de politieke macht van de RPP-N verwaarloosbaar klein is geworden, vormen op zich geen voldoende basis om een doelwit te zijn van de Maobadi en leden van andere partijen. INSEC, de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal die in dit land over een uitgebreid netwerk beschikt en mensenrechtenschendingen over het hele grondgebied opvolgt, geeft zelf aan dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal. U bracht geen elementen aan die voor u persoonlijk alsnog tot een andere conclusie zouden kunnen leiden en die dus een actuele vrees in geval van terugkeer naar Nepal zouden kunnen aantonen. Geconfronteerd met de huidige gewijzigde veiligheidssituatie voor monarchisten stelde u immers niets te weten over een gewijzigde situatie en wijst u enkel op de problemen die u had toen u nog in Nepal was (CGVS, p.21).

In het licht van voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot dient voor de volledigheid nog toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift “Recente stukken over corruptie in Nepal, Amnesty International: annual report 2012, Reisadvies Buitenlandse Zaken en Recentе stukken over de veiligheidssituatie in Nepal”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het “redelijkheidsbeginsel”; het “zorgvuldigheidsbeginsel” en de “motiveringsplicht”. Verzoeker vermeldt tevens artikel 3 EVRM en het rechtzekerheidsbeginsel.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Aangaande het gebrek aan reisdocumenten en de ongeloofwaardig geachte illegale reiswijze, stelt de Raad vast dat dit maar één van de motieven is geweest bij de weigering van zijn asielstatuut, wat echter wel degelijk belangrijk is bij de beoordeling van het asielrelaas gezien de reisweg en – documenten tevens indicatoren voor de waarachtigheid van het asielrelaas kunnen zijn. Aldus kan verzoeker niet beweren dat “*door te twifelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht*”.

Verzoeker negeert verder dat de commissaris-generaal *in casu* geen uitspraak doet over de mogelijkheid om met een vervalst paspoort aan boord te gaan van een vliegtuig in Delhi, maar dat niet

geloofwaardig is dat verzoeker in dit geval niet op de hoogte zou zijn geweest van de hierin opgenomen informatie daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat *“het zeer weinig aannemelijk is dat Nepalezen die vanuit India naar de Schengenzone vliegen niet individueel en grondig over hun reisdocumenten zouden worden ondervraagd op het Indira Ghandi International Airport”* (NEP2011-002w) en er aldus logischerwijze van kan worden uitgegaan dat verzoeker en de smokkelaar alle mogelijke maatregelen zouden genomen hebben om deze identiteitscontroles grondig voor te bereiden. Verzoekers onwetendheid inzake zelfs de meest elementaire gegevens van zijn vals paspoort – verzoeker weet zelfs niet welke naam of foto er in stond (verklaring 21) en weet evenmin welk adres, geboortedatum of -plaats, noch weet hij of er een visum in stond (gehoor p. 7) – ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze zodat hij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Verzoeker legt evenmin enig reisbescheid voor zodat hij evenmin aantoonbaar wanneer hij Nepal verlaten heeft. Dit alles tast de geloofwaardigheid van zijn reisweg aan.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn asielrelaas aan te tonen en dit door middel van authentieke documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er ernstige juridische en materiële moeilijkheden aanwezig zijn om zijn identiteit en lidmaatschap aan te tonen, te meer zijn lidkaart en geboorteakte in Nepal liggen (gehoor p. 9). Verzoeker is verder niet ernstig waar hij inzake zijn identiteitskaart beweert *“ik weet niet of die bij mij thuis ligt of dat ik die nog niet heb gemaakt”* (gehoor p. 9). Verzoeker laat ook bij huidig beroep na zijn identiteitsdocumenten voor te leggen. Verzoeker faalt aldus schromelijk in zijn medewerkingsplicht.

3.3. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

3.3.1. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (COI Focus Nepal – Politieke bewegingsruimte voor pro-monarchisten) blijkt dat het hoofd van INSEC, een belangrijke Nepalese mensenrechtenorganisatie, verklaart dat er momenteel geen enkele vorm van dreiging meer is voor individuele pro-monarchisten (althans omwille van zuiver politieke redenen). Dit wordt bevestigd door het kleine aantal en de aard van de vermeldingen op de tijdslijnen van 2011, 2012 en 2013 van *South Asia Terrorism Portal*. Inzake de gewapende groeperingen wordt in de SRB Nepal “Veiligheidssituatie in Nepal” (5 april 2013) gesteld *“Deze bendes komen zagezegd op voor de zaak van de identiteitsbeweging of van de Maobadi maar alle bronnen zijn het erover eens dat de agenda van de criminele bendes vandaag louter nog crimineel is. (...) Volgens alle geconsulteerde bronnen neemt het geweld jaar na jaar af en kunnen slachtoffers van het criminele geweld zich binnen Nepal in veiligheid brengen”* en betreffende de Maoïsten *“Wanneer Maoïsten vandaag om politieke redenen (vb. donaties) nog steeds burgers zouden lastig vallen kunnen de slachtoffers hier momenteel over onderhandelen of zelfs weigeren. Enkel in bepaalde “high voltage situations” (lokale verkiezingen in specifieke gebieden zoals Rolpa of Rukum) of wanneer voormalige Maobadi strijders verplicht zouden worden om zich te verantwoorden voor oorlogsmisdaden, zullen de Maoïsten opnieuw overgaan tot gericht (politiek) geweld. Personen die individueel bedreigd zouden worden door ex strijders, kaders of YCL kunnen vandaag verhaal gaan halen bij de veiligheidsdiensten (politie, CDO, ...). Dergelijke situaties vallen echter niet meer voor.”* Aldus kan in verzoekers geval momenteel geen vrees voor politieke vervolging

meer blijken vanuit gewapende groepen noch de Maobadi en blijkt tevens uit de objectieve informatie dat er zowel nationale bescherming als hervestigingsmogelijkheden zijn.

3.3.2. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Daar waar verzoeker verklaart dat *“de politieke situatie in Nepal zeer onveilig”* is en dit wenst te adstrueren met *“verschillende stukken [te vinden] van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen”*, stelt de Raad vast dat deze stukken onder meer betrekking hebben op algemene corruptie, algemene mensenrechtensituatie, de straffeloosheid van misdaden tussen 1996 en 2006 en het risico op slechte politiebehandeling tijdens arrestaties, zodat deze artikelen in het kader van verzoekers concrete asielrelaas niet pertinent zijn. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Nepal willen reizen en niet slaat op Nepalese staatsburgers. *“Dat het geweld niet gericht is tegen toeristen maar uiteraard wel tegen de bevolking die niet volgzzaam is en de maoïsten niet ondersteunt”*, verandert hier niets aan. Overigens kan hieruit enkel blijken dat er sprake is van instabiliteit, waarbij soms sprake kan zijn van betogingen en algemene stakingen, doch geenszins kan hieruit een klimaat van politieke vervolging van pro-monarchisten of door de Maobadi blijken. Aldus toont verzoeker geen actuele vrees aan, wat voldoende is om te besluiten dat er geen nood aan internationale bescherming aanwezig is.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast stelt verzoeker dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hem het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4, § 2, a, b en c van de Vreemdelingenwet onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien hij dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, wat in strijd is met artikel 3 EVRM. Verzoeker is wel degelijk afkomstig uit Nepal en kent problemen en kan niet terugkeren.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (SRB Nepal “Veiligheidssituatie in Nepal” van 5 april 2013) beschikt, blijkt dat *“Zes jaar na het beëindigen van de*

Maoïstische opstand tegen het Nepalese establishment en na het afsluiten van de vredesakkoorden lijkt de vrede definitief teruggekeerd. Enerzijds is de staat hervormd en anderzijds hebben de Maobadi zich ontplopend en hebben ze hun kampen opgedoekt. Alleen tijdens de eerst paar jaren na het conflict hebben nog extremistische afscheuringen van de Maobadi (onder de vlag van de YCL of van een splintergroep) nog negatieve (lees gewelddadige) activiteiten ontplooid omwille van hun politieke agenda. Deze activiteiten werden niet gesteund door de top en zijn intussen opgehouden. Een groot deel van de voormalige strijders zijn nu zelfs opgegaan in het leger waartegen ze tien jaar lang gevochten hebben. De UCPN-M politici hebben er ook geen politieke baat meer bij om terug te keren naar de retoriek en de strategieën van de gewapende strijd. Zij delen nu immers de macht met de oude elites, zowel op het federale niveau als (en vooral) op het lokale niveau." Verzoeker is er niet in geslaagd deze informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. De Raad besluit dat in Nepal thans geen sprake meer is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

4.5. Ten slotte vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK